MÜÇADELE BİRLİĞİ
gazetesi

www.mucadelebirligi24.net
mucadelebirligi@gmail.com
t.me/mucadelebirligi
Mücadele Birliği Gazetesi
MBGazete1990
mucadele_birligi

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

04 Kasım 2026 S.136

Kusursuz Fırtına Kapıda!

Ne var ki kapitalizm kendiliğinden yıkılmaz. Kendiliğinden gelişen patlamalar, tepkiler veya reformist hayaller bu kanlı çarkı durduramaz. Onu yıkacak, çürümüş düzeni tarihin çöplüğüne atacak örgütlü bir güç gereklidir.

Devamı 2. sayfada...

2

Avrupa'da Devrim Dalgası

5

"GenZ Klart Das"

7

Yeni Ekimlerin İnşası

12

Duvardaki Son Tuğla

14

İklimi Değil Sistemi Değiştir!

Kusursuz Fırtına Kapıda!

Manşet

Yaşlı Avrupa, gençliğin ve işçi sınıfının militan eylemleriyle sarsılıyor. Eylem dalgası, anlı şanlı emperyalist devletlerin güvenlik aygıtlarına ve polis barikatlarına meydan okur tarzda yayılıyor. Tehditler, yasaklar, polis şiddeti ve parmak sallamalar hiçbir işe yaramıyor. Gençler önceden ilan ederek, barikat başlarına "randevu keserek" koşuyor eylemlere!

Yalnızca gençler değil; işçiler ve emekçiler de Avrupa başkentlerinde sahnede yerlerini alıyor. Fransa'da liman işçileri ve demiryolcular hayatı durduruyor; Almanya'da toplu taşıma çalışanları ve kamu emekçileri grevlerle sokakları zapt ediyor; Belçika ve Hollanda'da çiftçiler traktörleriyle emperyalist merkezlerin kapılarına dayanıyor. Sınıf savaşı kıtayı kasıp kavuruyor, dünya devrimi dalgası kıyıları dövmeye devam ediyor!

Emperyalist saldırganlık dünyayı kana boyayan savaşları yayıyor. Çürüyen ve krizlerini aşamayan kapitalist sistem, çıkış yolunu yıkım savaşlarında ve halkların kanını akıtmakta arıyor. Bu kan içici egemen sınıf, tüm uygarlığı ve gezegeni yok edecek bir topyekun imha savaşının kışkırtıcılığını hiç hız kesmeden sürdürüyor. Doludizgin bu savaşa hazırlanıyorlar!

NATO'nun Doğu Avrupa'ya yığdığı devasa askeri tahkimatlar, Pasifik'te Çin'i kuşatma hamleleri, Ortadoğu'da siyonist varlık eliyle yürütülen soykırımcı ve işgalci saldırganlık bu büyük felaket hazırlığının somut kanıtlarıdır. Emperyalistler devasa bütçeleri askeri sanayiye akıtıyor, nükleer silahlanma yarışını tırmandırıyor, halkların ekmeğinden küçülttükleri her kuruşu mermiye ve bombaya dönüştürüyorlar.

İçeride durum içler acısı. Gıda enflasyonunda dünyada dördüncü sıradayız. Tam 176 ülkede gıda enflasyonu Türkiye›den daha iyi durumda! Halihazırda kanlı savaşların ve çatışmaların tam ortasında bulunan ülkelerin çoğunda bile gıda enflasyonu Türkiye›den daha düşük!

Ekonomik yıkım, iflaslar, tamamen tükenen tarım ve hayvancılık... Say say bitmez! İşsizlik, kelimenin gerçek anlamıyla açlık, çarklar dönsün diye kurban verilen canlar ve iş cinayetleri, gençler için geleceksizlik, kadın cinayetleri, yaşamdan kovulma, ardı arkası kesilmeyen gözaltılar, tutuklamalar ve faşist baskılar... Uzun uzadıya sayıp dökmenin gereği yok: Toplum tam anlamıyla patlayacak bir barut fıçısına dönmüş durumdadır!

İşçi sınıfı bu yıkıma isyan ediyor. İnşaat işçileri dört bir yanda ayağa kalkıyor. Uzun yol sürücüleri gümrük kapılarında akışı durduruyor. Trendyol Express, Yemeksepeti ve Agrobay direnişlerinden Fernas madencilerinin çıplak ayaklı yürüyüşüne; metal işçilerinin şalter kaldırmasından Polonez ve Özak Tekstil direnişçilerinin polis barikatlarını zorlayan militan tutumuna kadar işçi eylemleri süreklilik ve yaygınlık kazanmıştır.

Tam da böylesi şartlarda ve tam da bu şartların bir sonucu olarak, "yüzyılın soygunu" dedikleri "fon krizleri", borsa vurgunları ve çete skandalları patlak verdi. Bu krizde yahut bu skandallarda karşımıza çıkan şey sadece bu ülkeye özgü değildir; emperyalist dönemin kapitalizmine içkin olan çürüme ve yozlaşmanın dışavurumudur yalnızca! Karşımızda duran şey; bu çürümüşlüğün başlı başına bir düzen halini alması, suç şebekelerinin sistemin en tepesine tırmanması, devlet yapısının bir bütün olarak suç ve mafya düzenine dönüşmesidir. İçeride ve dışarıda "kusursuz fırtına"nın bütün alametleri belirginleşmiştir!

Ne var ki kapitalizm kendiliğinden yıkılmaz. Kendiliğinden gelişen patlamalar, tepkiler veya reformist hayaller bu kanlı çarkı durduramaz. Onu yıkacak, çürümüş düzeni tarihin çöplüğüne atacak örgütlü bir güç gereklidir.

O güç; sokakları zapt eden gençler, fabrikaları ve üretim alanlarını şalter kaldırarak durduran işçi sınıfı ve tüm ezilen emekçilerdir! **Devrimin öznesi, tarihsel ve toplumsal rolü gereği devrimci proletaryadır.** Devrimci proletarya sınıfı; kendi öz örgütlenmesini geliştirdiği, kendi öncü partisinin etrafında kenetlendiği ve devrimci bir programa sahip bir devrimci odak yaratabildiği oranda düzeni yıkacak tüm güçleri etrafında toplayabilir. Ancak bu şartlarda kitle eylemlerini kesintisiz bir savaşa dönüştürdüğü ölçüde bu çürümüş sistemi yerle bir edecektir.

Mesele sadece iktidardaki burjuva partinin bir başkasıyla değişmesi değil, burjuva devlet aygıtının parçalanması ve işçi sınıfının kendi iktidarını kurması meselesidir.

Avrupa'da Devrim Dalgası Büyüyerek Sürüyor!

Editör

Avrupa'nın başlıca emperyalist ülkelerinde emekçi sınıflar, kadın ve erkek gençlik sözlerinde duruyorlar.

Ekim ayının son gününde sokaklara çıkıp meydanları dolduracaklarını, yaklaşık bir hafta önce söylemişlerdi. Söylediklerini harfi harfine yaptılar. Sokaklara çıktılar, meydan ve caddeleri doldurdular; polisle şiddetli çatışmalara girdiler ve böylece emperyalist hükümetlere tam bir gözdağı verdiler.

Fransız işçi sınıfı, emekçileri ve gençliği sınıf savaşı tarihlerine yakışır biçimde, sonuna kadar gitme kararlığında olduklarını bir kez daha kanıtladılar. Paris'te yüzbinlerce insan, Macron denen kokainman adamın hükümetine, Fransız kapitalizmine karşı cadde ve meydanları doldurdu. Paris'in dışında Lyon, Marsilya, Toulouse gibi kentler eylemlerle sarsıldı. Fransa genelinde yüzelli merkezde üç yüz elli bin kişinin üzerinde kitle sokaklarda, hükümeti protesto etti, kapitalizme karşı gösteriler düzenledi.

Fransız hükümeti, gösterileri bastırabilmek, kontrol altında tutabilmek için yetmiş bin polisi sokağa salmıştı. Bu sayıya özel birlikler, jandarma güçleri vb dahil değil. Hükümet, Fransa genelinde beş yüz altmış beş kişinin gözaltına alındığını açıkladı.

Fransa işçi sınıfı ve emekçilerini İtalya işçi sınıfı, emekçileri ve gençliği takip etti. Yeni bir durum değil. Fransa'da geçtiğimiz ay ayaklanmanın patlak vermesinden bu yana, İtalya'nın devrimci güçleri, işçileri, emekçileri, kadın ve erkek gençliği sokaklardaydı zaten. Milano, faşist İtalyan hükümetinin ayaklanmayı

bastırabilmek için askeri sokağa salmak zorunda kaldığı kentti. Ekim ayının son günündeki gösterilerle sarsılan Milano yine en öndeydi. Milano'yu başkent Roma, Torino, Bologna ve diğer kentler takip etti. Roma'da onbinlerce kişi tarihi Kolezyum yakınlarında yürüyüşe geçti. Çöp konteynerleri ateşe verildi ve polisle çatışmaya girildi.

Unione Sindacale di Base (USB) sendikasının yaptığı yirmi dört saatlik "genel grev" çağrısına İtalya'nın kırktan fazla kentinde katılım oldu. Katılımcılar genel grevi kitle gösterilerine dönüştürerek eylemlere tam bir ayaklanma havası verdiler.

Ama bütün bu kitle gösterileri arasında belki de en önemlisi Cenova'da liman işçilerinin halk ve öğrenci gençlikle birlikte Cenova limanına girerek yaptıkları gösteri oldu. İşçiler, sadece kendi talepleri için değil, aynı zamanda Ukrayna, siyonist İsrail gibi savaş bölgelerine askeri sevkiyatların durdurulmasını isteyerek yüksek bir enternasyonal bilince sahip olduklarını da gösterdiler. Aynı yüksek enternasyonal bilinci Yunan liman işçilerinin eylemlerinde de gördük.

İtalyan işçi sınıfı, "genel grev" kararıyla, Fransa ve İspanya'da başlayan halk ayaklanmasını yeni ve daha yüksek bir aşamaya taşıyorlar. Fransa'da CGT, Almanya'da daha değişik biçimde de olsa Verdi sendikaları hayatı durduracak "genel grev"i konuşmaya başladılar.

Almanya'da devrimci gençlik, kapitalizme karşı mücadele ve sosyalizm talepleriyle öne çıkıyor. Ekim ayının son gününde Alman gençliği ve emekçi kitleler Almanya'nın hemen hemen bütün büyük şehirlerinde cadde ve meydanları doldurdular. Başkent Berlin, on binlerce genç ve emekçinin eylemine sahne oldu. Berlin'den başka Köln, Frankfurt, Hamburg gösterilerin en şiddetli geçtiği kentler oldu. Köln, Frankfurt ve Hamburg'ta şiddetli çatışmalar yaşandı.

İsviçre'de Zürih ve Basel'de gösteriler olurken, Zürih'te göstericiler polisle çatışmaya girdi. Yine "Avrupa Birliği'nin ve NATO'nun başkenti" Brüksel (Belçika) gösterilere ev sahipliği yapan kentler arasındaydı.

Arnavutluk ise, siyonist işbirlikçisi, emperyalistlerin kuklası Edi Rama'ya karşı gerçek bir halk ayaklanmasını sürdüğü bir başka ülke oldu. Avrupa'nın bu küçük, ama stratejik açıdan emperyalistlerin büyük önem verdiği ülkesi inat ve kararlılıkla şiddetli kitle gösterilerini sürdürüyor. Buradaki ayaklanmacıların politik hedefi çok net: "Edi Rama ve hükümeti istifa". Ayaklanmacılar, Arnavut'ta doğrudan hükümet bina ve kurumlarını hedef alarak adeta iktidarı hedefleyen bir ayaklanmanın nasıl olması gerektiğine dair dersler veriyorlar.

Avrupa'da gelişen bir devrimdir! Dalgalar halinde gelişen ve gelişecek bir devrim. Burjuva gazetelerden biri "üçüncü dalga" diye bahsetmiş son eylemleri tarif ederken. Başka bir anlamda demiş olsa da, doğru bir tanımlama. Devrimler, ister tek bir ülkede olsun, ister bir kaç ülkede olsun, tek bir eylem, tek bir ayaklanma, tek bir devrim girişimi biçiminde gerçekleşmeyecek. Her devrim, bir ayaklanmalar dizisi sonucu gerçekleşecek.

Daha önce de bu ayaklanma dalgasının gelip geçici olmadığına işaret etmiş, bunun kalıcı, giderek büyüyecek bir devrim dalgası olduğunu söylemiştik. Hareket noktamız çok basitti: Bu büyük devrim dalgasına yol açan bizzat kapitalist üretim biçimin kendisiydi. Kapitalizmin krizi, bu krizin sonuçları yeterince öfke, kızgınlık gibi yıkıcı duygular biriktirmiş Avrupa işçi sınıfını ve emekçi kitlelerini ve gençliğini harekete geçirdi. Devrim dalgasının nedeni bizzat kapitalizmin kendisiydi. Haliyle, nedenleri ortadan kaldırmadan yani kapitalist üretim biçimini ortadan kaldırmadan sonuçlarını ortadan kaldıramazdınız.

Bütün bunları şu notu düşerek söylüyoruz: Kapitalizmde çıkışsız bir durum yoktur; tam da bu yüzden onu yıkacak devrimci güçler ortaya çıkıp onu yıkmadıkça kendiliğinden yıkılmaz. Bunu akıldan çıkarmıyoruz.

Bununla birlikte şunu da aklımızdan çıkarmıyoruz: Günü gelmiş bir devrimi hiçbir güç engelleyemez. Bu, iktidarın ele geçirilip devrimin zafere ulaştırılıp ulaştırılamayacağından bağımsız bir olgudur. 1905 devriminin iktidarı ele geçiremeden, ama Rus toplumunu köklerinden sarsarak 1917 Ekim Devrimi'ne giden yolu açarak geri çekilmesi örneğinde olduğu gibi.

Devrim, ihtiyaç duyduğu öncüyü hazır bulamazsa, kendisi yaratacaktır!

Devrim dalgasının nedeni bizzat kapitalizmin kendisiydi. Haliyle, nedenleri ortadan kaldırmadan yani kapitalist üretim biçimini ortadan kaldırmadan sonuçlarını ortadan kaldıramazdınız.

Gelecek Artık Belirsizlik Değil Tehdit

Almanya'da Gençler Neden Ayakta?

Savaş tehdidi, iklim krizi, yoksulluk, güvencesizlik ve sosyal hakların kısılması... Kapitalizmin gençlere sunduğu gelecek, giderek ağırlaşan yaşam koşullarından oluşuyor. Almanya'da 31 Ekim'de onlarca şehirde sokağa çıkan gençler, böyle bir gelecek istemedikleri haykırdılar. Okullara, hastanelere ve sosyal hizmetlere kaynak bulunamazken silahlanmaya milyarlar ayrılmasına; yaşamlarını belirleyen kararların kendilerine sorulmadan alınmasına karşı harekete geçtiler. TikTok'ta başlayan çağrı, yerel örgütlenmelere, üniversitelerde eylem komitelerine ve sokak gösterilerine dönüştü. Gençlerin bütün talepleri aynı siyasi programda birleşmiyor. Ancak eylemler, kapitalizmin yarattığı sorunlarla hesaplaşmayı, dayanışmayı, ortak mücadeleyi ve başka bir toplumun olanaklarını tartışmanın zeminini de oluşturuyor.

Gelecek Değil, Felaket Vaat Ediliyor

Henüz 16, 17, 20 yaşındalar. Eğitim görmek, bir meslek edinmek, bağımsız yaşamak, dünyayı tanımak ve değiştirmek istiyorlar. Ama karşılarına çıkan tablo başka: Savaş tehdidi, yükselen kiralar, öğretmen eksikliği, sosyal kesintiler, ırkçılık ve derinleşen iklim krizi... Taleplerini ve sorunlarını bu şekilde formüle ediyor Almanya'da yaşayan gençler.

Kapitalizmin gençliğe anlattığı hikâye hep aynı: Çalış, rekabet et, başarılı ol, kendi geleceğini kendin kur!

Berlin'deki gösterinin organizatörlerinden Kaja Schwab'ın dikkat çektiği çelişki de bu: "*Gençlere çalışarak iyi bir yaşama ulaşabilecekleri söyleniyor, ama yaşam giderek daha pahalı ve erişilmesi güç hale geliyor.*" diyor Kaja.

Krizlerin yükü çalışanların ve gençlerin sırtına yıkılırken, kapitalist sistem yeni kaynaklar ve yeni fedakarlıklar talep ediyor. Savaş hazırlıkları büyüyor, eğitime ve sosyal hizmetlere ayrılan kaynaklar kesiliyor. Yıkımın bedeli bugünün gençlerine ve gelecek kuşakların üzerine yıkılıyor. Gençler üretilen muazzam zenginliğe rağmen insanca yaşam koşullarının tehdit altında olduğunun farkındalar. Buna tüm Avrupada olduğu gibi Almanya'da da karşı çıkıyor, örgütleniyor ve kendi kanallarını oluşturuyorlar.

31 Ekim'de Almanya'da sokağa çıkan gençlerin öfkesi, bu toplumsal çelişkilerin ortasında yükseldi.

Gelecek onlar için artık yalnızca bir belirsizlik değil, bir tehdit. Ve gençler bu tehdidi sessizce kabullenmeye niyetli olmadıklarını gösteriyor.

Sosyal Medyadan Sokaklara: Gençler Nasıl Örgütlendi?

31 Ekim eylemleri, geleneksel bir partinin ya da merkezi bir gençlik örgütünün kararıyla başlamadı. İlk kıvılcım, Ekim ayında TikTok üzerinden yayılan gençlik protestosu çağrılarıyla çaktı.

Fransa başta olmak üzere Avrupa'nın farklı ülkelerinde gelişen öğrenci ve gençlik eylemleri, Almanya'daki gençlerin de yolunu açtı. Okulların durumundan sosyal kesintilere, ırkçılıktan militarizme kadar farklı sorunlara karşı sokaklara çıkan gençlerin görüntüleri sosyal medyada dolaşıyordu.

Deutschlandfunk gazetesine konuşan organizatörlerden birinin anlatımına göre Almanya'da birkaç hafta içerisinde yaklaşık 30 genç sosyal medya aracılığıyla bir araya geldi. Aralarında daha önce iklim hareketinde ve başka toplumsal mücadelelerde yer almış gençler de bulunuyordu.

Başlangıçta 31 Ekim ve 20 Kasım için yayılan çağrılar, ardından "Gen Z Regelt" (Z Kuşağı Halleder) adı altında ortak bir eylem girişimine dönüştü.

Bir internet sitesi kuruldu. TikTok ve İnstagram üzerinden videolar, duyurular ve eylem çağrıları paylaşıldı. Telegram'da şehirlere göre gruplar oluşturuldu. İnternet sitesindeki katılım sistemi aracılığıyla gençler hangi şehirde gösteriye katılmayı planladıklarını bildirebiliyordu.

Bu yöntem, birbirlerini daha önce tanımayan gençlerin aynı şehirde buluşabilmelerine olanak sağladı. Sosyal medyada yayılan bir çağrı artık somut buluşma noktalarına, yerel ekiplerin oluşmasına ve eylem hazırlıklarına dönüşüyordu.

Hareketin Telegram kanalında yayınlanan örgütlenme rehberi, hazırlıkların nasıl yürütüldüğünü gösteriyor. Gençlere gösterilerin resmi başvurularını yapmaları, yürüyüş güzergâhlarını belirlemeleri, düzen görevlileri oluşturmaları, pankartlar ve konuşmalar hazırlamaları, ses sistemlerini örgütlemeleri çağrısı yapıldı.

Gençler yalnızca çağrıyı paylaşan kişiler olmaktan çıkıp kendi eylemlerini hazırlayan örgütleyicilere dönüştü.

Kuzey Ren-Vestfalya eyaletindeki Wuppertal kentinde 16 yaşındaki Konny Schmitz, yerel girişimin oluşmasında sorumluluk üstlendi ve gösteri başvurusunu yaptı. Münster'de 16 yaşındaki Emily-Melissa Schoon eylemin örgütleyicileri arasında yer aldı.

Ancak sokaklara uzanan örgütlenme yalnızca bu dijital ağla sınırlı değildi. Üniversitelerde zaten faaliyet yürüten sosyalist, antikapitalist, antimilitarist ve öğrenci grupları da eylemlerin hazırlığına katıldı. Başta Berlin, Hamburg, Leipzig'ten üniversite öğrencilerinin katılımıyla sosyal medya üzerinden gelişen çağrı, üniversitelerdeki mücadele deneyimleri ve yerel

örgütlenmelerle buluştu. Böylece birbirini tamamlayan örgütlenme biçimleri ortaya çıktı: Sosyal medya geniş bir gençlik kitlesini harekete geçirirken, kentlerde yerel ekipler, üniversitelerde öğrenci toplantıları ve eylem komiteleri oluştu. Önceden örgütlü gençlerle ilk kez protestoya katılanlar aynı süreçte buluştu.

21 Ekim'de 21 kent için duyurulan eylemler, 31 Ekim'e gelindiğinde 34 kentlik bir eylem çağrısına ulaşmıştı.

Bu süreç henüz merkezi ve kalıcı bir örgütsel yapı yaratmış değil. Ancak internet üzerinden başlayan çağrının gerçek hayatta ortak karar alma, sorumluluk üstlenme ve birlikte hareket etme deneyimine dönüşmesi, bu sürecin en önemli gelişmelerinden biriydi.

Silahlanmaya Milyarlar, Gençlere Tasarruf

Gençlerin isyanının merkezinde, kapitalist toplumun temel çelişkilerinden biri duruyor: Toplumsal zenginlik büyürken bu zenginliği üreten ve gelecekte üretecek olanların yaşam koşulları neden ağırlaşıyor?

Wuppertal'da protestoların örgütleyicilerinden 16 yaşındaki Konny Schmitz, okullardaki yetersizlikleri, psikoterapiye erişim sorunlarını ve gençlere yönelik sosyal hizmetlerdeki kesintileri anlatırken silahlanmaya milyarlar ayrılmasını sorguluyordu.

Aynı kentten 21 yaşındaki Tobias ise kendi geleceği için gereken hizmetleri kısan bir devlet uğruna savaşa gönderilme ihtimaline karşı çıkıyordu.

Münster'den Emily-Melissa Schoon'un itirazı da aynı tartışmayı sürdürüyor: *„Güvenlik yalnızca askeri güçle sağlanamaz. Sağlık, eğitim, sosyal adalet ve yaşanabilir bir çevre de güvenli bir hayatın koşulları olmali".*

Bu sözler, gençlerin savaş karşıtlığının gündelik yaşamlarından kopuk olmadığını gösteriyor. Askerlik tartışması, eğitimdeki kesintiler, sağlık hizmetlerinin durumu ve hayat pahalılığı birbirine bağlanıyor.

Üniversitelerdeki ve farklı sol gençlik çevrelerindeki tartışmalarda ise talepler daha ileri başlıklarla birleşti: Üniversitelerin askerileştirilmesine son verilmesi, büyük konut şirketlerinin kamulaştırılması, ücret kaybı olmadan çalışma süresinin kısaltılması, ırkçılığa ve faşizme karşı mücadele, Filistin'le dayanışma, öğrencilerin ve emekçilerin ortak örgütlenmesi.

31 Ekim: Öfke Sokaklara Taştı

31 Ekim Cumartesi günü Berlin, Hamburg, Köln, Frankfurt, Münih, Hannover, Leipzig, Mannheim, Stuttgart ve başka kentlerde gençler meydanlara çıktı.

Pankartlarda eğitim, sosyal adalet, barınma, iklim ve savaş karşıtlığı öne çıkıyordu. Hamburg'da komünist ve sosyalist grupların yanı sıra Filistin dayanışması çevreleri de eylemlerde yer aldı.

Hareketin açıklamasına göre ülke çapında 34 kentte 120 bin kişi eylemlere katıldı.

Devrimci geleneği eskiden beri devam eden Hamburg ve Frankfurt'ta akşam saatlerinde polisle çatışmalar yaşandı, Köln, Stuttgart ve Berlin'de polis göstericilere müdahale etti.

31 Ekim'in siyasi önemini yalnızca katılımcı sayısı ya da yaşanan olaylar üzerinden değerlendirmek yeterli olmayacaktır. Çünkü bu gösteriler, gençlerin farklı sorunlarının aynı anda görünür olduğu ve birbirleriyle bağlantılandırıldığı bir eylem gününe dönüştü.

Başka Bir Toplum Tartışması

Gençlik hareketinin gelişiminde asıl dikkat çekici nokta, yalnızca sorunlara karşı çıkılması değil, bunların nasıl değiştirilebileceği üzerine ortak tartışmaların başlaması.

Berlin'deki öğrenci komitesi bunun somut örneklerinden biri oldu. Öğrenciler bir eylem gününe katılmanın ötesine geçerek düzenli toplantılar yapmayı, kampüslerde örgütlenmeyi ve çalışanlarla ortak mücadeleyi geliştirmeyi gündemlerine aldılar.

Wuppertal'dan 22 yaşındaki David, çağımızın krizlerine karşı dayanışma içerisinde bir gelecek kurma isteğinden söz ediyor, Köln'den 17 yaşındaki Marie Hacker ise başkalarıyla birlikte harekete geçmenin kendisine umut verdiğinden bahsediyor.

Bu sözler, gençlerin yalnızca protesto hareketi geliştirmediklerini, kendilerini tehdit eden koşullar karşısında kolektif hareket etmenin olanaklarını aramaları açısından da önemli. 31 Ekim öncesindeki öğrenci toplantıları, yerel örgütlenmeler ve eylem komiteleri, mevcut düzene itirazdan kolektif mücadele biçimlerini tartışmaya uzanan somut bir deneyimin başladığını gösteriyor.

31 Ekim'in ardından organizatörler yeni gösteriler için çağrılar yaptı. Okullarda ve üniversitelerde eylemlerin sürdürülmesi, yerel gruplar arasındaki ilişkilerin güçlendirilmesi hedefleniyor.

Gençlerin dayatılan bu yasam koşullara karşı yükselttiği isyan, farklı farklı talepleri içeriyor olsa da önemli olan bu sorunların ortak kaynagi olan kapitalizme karşı birlikte mücadele etme ve örgütlenme yollarını aramalarıdır.

Bu özellikle anti komünizmin ve bireyciliğin toplumun iliklerine kadar işletilmeye çalışıldığı Almanyada kapitalist sistemin artik dikis tutmadiginin güçlü bir göstergesidir. Gençlik bunun en büyük kanıtıdır.

"GenZ Klart Das"

31 Ekim gecesi İsviçre'de Basel Claraplatz'da gençlik buluştu. Amaç, Avrupa'daki eylemelere destek olmak.

Claraplatz'dan Mittelle Brücke'e doğru yürüyen "Z Kuşağı", "Devrim" ve "Özgür Filistin" sloganları attı.

Hem Cadılar Bayramı, hem de Herbstmesse (Sonbahar fuarı) olmasından dolayı Basel caddeleri çok kalabalık. Atılan "Yaşasın Enternasyonal Dayanışma" sloganları , "Hayalet"in buraya da uğradığını gösterdi.

İzinsiz düzenlenen eylemde polis sadece uzaktan izlemekle yetiniyor. Almanca olarak "Şimdi Sosyalizm" sloganları atılıyor.

Gençler Schifflände'ye gelince caddeyi kapattı. Burası, tramvayların geçiş noktası olduğu için Basel'deki toplu taşımayı engellemiş oldu. Filistin bayraklarının da taşındığı yürüyüşte havai fişekler de atıldı.

"Jugend, Zukunft, Sosyalizmus" (Gençlik, Gelecek, Sosyalizm) sloganları ile birlikte "Hepimiz Anti Faşistiz, Anti Kapitalistiz" sloganları atılıyor.

Şehir Parlamentosunun olduğu Markplatz'a yürüyen kitle burada kısa bir açıklama yaptı ve buradan tekrar yürüyüşe geçti. Gençlik, yürüyüşünü Üniversite Hastanesi'nin önünden geçerek St. Johanns Platz'da yolu kapatarak sloganlarla sonlandırdı.

Sistem Değişmediği Sürece
YÖK'ün Kalkması Geçici Çözümdür

DÖB'lü Bir Öğrenci

12 Eylül faşist cunta yönetimi tarafından 6 Kasım 1981'de Resmi Gazetede yayımlanarak resmiyet kazanmış olan sözde "dağınık olan yükseköğretim yapısını tek çatı altında toplamak amacıyla" hayata geçirilen YÖK, kurulduğundan bugüne faşizmin eğitimdeki kolu olmuştur ve gençliği tam denetim altına alma, onları mücadeleden uzaklaştırma ve kazanılmış hakları gasp etme amacı taşımaktadır.

12 Eylül, yükselen devrimci harekete karşı daha kapsamlı bir faşist yapılanma, Türkiye'nin siyasal, ekonomik ve toplumsal yapısının yeniden şekillendirildiği bir dönüm noktasıdır.

12 Eylül darbesi öncesinde yoğun toplumsal ve siyasal çatışmaların yaşandığı bir dönem mevcuttu. 1971'de yapılan darbeye rağmen Türkiye'de emekçilerin ve öğrenci gençliğin siyasal ve toplumsal alandaki etkisinin arttığı bir dönemdi.

Devrimin yükselişini gören burjuvazi tahtının sallandığını fark etti ve 12 Eylül 1980'de bu dalgayı dindirmek, hatta yok etmek, önceki darbelerin başlattığını tamamlamak amacıyla yeni bir yapılanmaya gitti. Darbe sonrasında siyasi ve toplumsal örgütlenme alanı ciddi şekilde daraltıldı.

Üniversiteler doğası gereği bilimsel özerkliğe sahip olmalıdır. Bu, kendi akademik ve idari kararlarını özgürce alabilmesi anlamına gelir. YÖK, öğrencilerin baskılanması, eğitimin her alanında gericilik dayatmasıyla kapitalist düzenin eğitim alanındaki yansımasıdır. Üniversiteler; ekonomik ve sınıfsal ilişkilerden bağımsız düşünülemez. YÖK, kapitalizmin doğurduğu ve ona göbekten bağlı olduğu kapitalist devletin organlarından birisidir. eşit, ücretsiz, anadilde ve bilimsel eğitim hakkı gibi talepler ancak YÖK'ün var oluş sebebi olan kapitalist düzenin yıkılışıyla sosyalizmin inşasının yani politik özgürlüğün kazanılışıyla mümkündür. Üniversiteleri ticari işletme, öğrencileri ise müşteri konumuna getiren bu sermaye düzeni diplomaları metalaştırmış, öğrencileri işsizliğe terk etmiştir. Mevcut gelecek kaygısı öğrencileri hem fiziksel hem manevi olarak ciddi manada yıpratmaktadır. Geçtiğimiz aylarda artan öğrenci, mezun intiharları da bunun kanıtı niteliğindedir.

Kapitalist toplumlarda eğitim bilim için, insanlığın gelişimi için değil sermayenin kârı için işlev görmektedir. Bunun yanında her semte açılan özel üniversiteler de cabasıdır. Örneğin 2025 yılında artan diş hekimi mezun sayısını azaltmak için kontenjan düşürüldü. Ne var ki, devlet üniversitelerinde 1830 kontenjan azalırken, vakıf üniversitelerinde 74 artış oldu. Benzer bir durum her yıl özellikle sağlık bölümlerinde yaşamakta. Üniversitelerin bu denli ranta kayması, her geçen gün ciddi bir boyuta ulaşıyor.

Karşımızda tüm örgütlülüğüyle faşist devlet ve onun gerici kurumları dururken -ki yukarıda anlattığımız gibi YÖK de bunlardan biriyken- öğrenci gençlik YÖK'e ve onun örgütleyicisi faşist devlete karşı ne yapmalı?

Aslında Leninist öğrenciler bu sorunun cevabını yıllar önce "Politik Özgürlük Kazanılmadan Akademik Özgürlük Kazanılmaz" şiarını belirlerken vermişlerdir. Bugün, salt YÖK'ün kaldırılması talebi, öğrenci gençlik için bir anlam ifade etmez; çünkü her şey gibi bu da bir altyapı-üstyapı ilişkisidir. Eğitim ve dolaylı olarak YÖK bir üstyapı kurumu iken, bunun altyapısı olan kapitalist sistem değişmediği sürece, üstyapıdaki tüm değişiklikler geçici çözümlerdir.

Bu yüzden tüm öğrenci gençlik, bu örgütlü devlet aygıtına karşı örgütlü mücadeleyi Leninist saflarda büyütmeli; akademik özgürlüklerini kazanmak için politik özgürlüklerini kazanma yolunda çelikleşmiş, sert ve disiplinli adımlar atmalıdır.

Calzone Burger İşçilerinden Boykot Çağrısı

İstanbul Kadıköy'de bulunan Calzone Burger firmasında çalışan ve ücretini alamayan öğrenci işçiler, Dev Turizm İş Sendikası'nda örgütlenerek haklarını almak istemişti. Fakat Calzone Burger patronu Cihangir Çelik önce işçilere iftira attı, sonra işçilerin haklarını ödeyeceğini söyledi. Fakat ödeme sözünü tutmak yerine, haklarını gasp ettiği işçileri ve sendikayı tehdit etmeye başladı.

Dev Turizm-İş Sendikası, Calzone Burger işçilerinin gasp edilen haklarını alma mücadelesine ilişkin 30 Ekim günü yazılı bir açıklama yaparak Calzone Burger işçileri ve öğrenci işçilerin yaşadığı sömürü ve kölelik sistemine dikkat çekti.

Calzone Burger firmasında çalışan ve ücretini alamayan öğrenci işçilerin Dev Turizm-İş Sendikası'na yaptığı başvuru sonrasında firmanın patronu Cihangir Çelik'le yapılan görüşmeler sonrasında çözüme dair adım atılmaması nedeniyle eylem programı hayata geçirildi.

Yapılan ilk görüşmede patron öncelikle söz konusu işçilerin "hırsızlık yaptığı"nı iddia etti. Bu iddianın asılsız olduğu ve patronun hakkını arayan işçilere iftira attığı kısa süre içerisinde ortaya çıktı.

Sendika, eylem sürecinde patronla defalarca görüşme gerçekleştirdi. Herhangi bir adım atılmadığı gibi patron Cihangir Çelik, sendikaya ve işçilere hakarette bulunmaya ve tehdit etmeye başladı.

Calzone Burger işçilerinin mücadelesi sürerken durumu öğrenen çok sayıda Calzone Burger işçisi, benzeri sorunları yaşadıklarını, ücretlerini alamadıklarını Dev Turizm-İş Sendikası'na bildirdi.

Dev Turizm İş Sendikası, Calzone Burger işçilerinin haklarının gasp edilmesine karşı verilen mücadelenin, okurken çalışmak zorunda kalan öğrenci işçilerin mücadelesi olduğunu belirttiği açıklamasında "*Calzone Burger işçisi arkadaşlarımızın bir kuruş hakkını işçi ve sendika düşmanı Cihangir Çelik'e bırakmayacağız! Emek hırsızı Cihangir Çelik'in işçi ve sendika düşmanı tutumlarının, işçi arkadaşlarımıza yönelik onur kırıcı davranışlarının hesabını soracağız!*" dedi.

Açıklamasında ayrıca Calzone Burger patronu Cihangir Çelik'in işçi ve sendika düşmanı tavrına karşı emekten yana herkesi Calzone Burger işçilerinin mücadelesine destek vermeye, Calzone Burger'den alışveriş yapmayarak boykot etmeye çağırdı.

"*Öğrenci işçiler köle değildir!*" diyen Dev Turizm-İş Sendikası açıklamasında "*Yaşasın emek, adalet ve haysiyet mücadelemiz! Yaşasın Calzone Burger direnişimiz!*" diyerek mücadeleyi sürdüreceklerini vurguladı.

Yeni Ve Daha İyi Ekimlerin İnşası

DÖB'lü Bir Öğrenci

7 Kasım 1917; Köleden hallice olan, onu karşılıksız çalıştıran efendisinin bitmek bilmeyen zorbalıklarından para karşılığında kurtulmak için elindeki her şeyi satmasına rağmen, yine de biricik özgürlüğünü kazanmasına parası zar zor yeten ya da yetmeyen serfler, sahip olduğu ufacık toprağın bir kısmını zengin köylülere kiralayan, diğer kendisine kalan kısmıyla da kıt kanaat üretim yaparak yaşam elde etmeye çalışan yoksul emekçi köylüler, sanayinin gelişimi karşısında kullandığı ilkel üretim araçlarının işlevini yitirmesiyle her şeyini satmak zorunda kalmış, sanayiden ayrı olarak topraklarına toprak efendileri tarafından zorla el koyularak mülksüzleştirilmiş ve emek gücünü satmasından başka üzerinden yaşam kurabileceği bir şeyi olmayan bu insanlar, kendilerini yeni inşa edilmiş fabrikalarda bulan ve oralarda yeni sömürü biçimlerine maruz kalarak proleterleşmiş insanlar... Bütün bu insanlar kızıl bayrak altında örgütlenmiş, devrimden önce yüzbinlerce, devrimden sonraki iç savaşta ise milyonlarca kişilik bir halk ordusuyla çarlığın altın ve gümüş dolu saraylarına, karargahlarına ve üretim araçlarına el koyup, burjuvazinin emekçi halkların boynuna dolanmış olan kıskaçlarını kesmesi sonucunda, dünyadaki bütün ezilen halklara, kapitalist toplum hiyerarşisinin en alt tabakasında bulunan insanlara, işçi sınıfına güneşin doğduğu tarih...

1880'lerde sahneye küçük Marksist çevreler ile giriş yapan bir grup insanın, bütün ezilen halkların kendi tarihlerini yazmak üzere düşünsel ve bedensel olarak silahlanışının, ezilenlerin egemen olduğu ilk toplumun tarihidir bu. O gün bugündür, bütün burjuvazi bir sınıf olarak birleşmiş ve bir düşünceden somut bir güce dönüşmüş olan komünizme karşı onu hem somut hem de soyut olarak yok etmek için bütün güçlerini ve kaynaklarını kullanmaya başlamıştır.

Bugünlerde burjuvazinin temsilcilerinin "komünizm" ve "komünist" sözcüklerinin ağızlarında sık sık yer bulması, birbirlerine "komünist" diyerek suçlamalarda bulunmaları, Türkiye'de Devlet Bahçeli'nin Fransa'yı kasıp kavuran ayaklanmalar için apar topar kürsüye çıkıp "Fransa'ya heveslenmeyin, Türkiye'ye sahip çıkın" diye yanıp tutuşması, daha sonrasında yetmeyip Türkiye burjuvazisinin baş temsilcisi Erdoğan'ın desteğe koşup "Türkiye sokağa teslim edilecek ülke değildir" demesi ve emperyalist merkezlerden sosyalist devletlere, başta "Yüzyılımızın Komünü" Küba'ya yağan tehditler ve genel olarak soğuk savaş retoriğinin daha geniş bir biçimde geri dönmesi gibi olgular, emekçi halkların kapitalizme alternatif bir sistem arayışında olmasını ve komünizmin günümüzde ulaştığı gücü açıklamak için yeterlidir.

İşçi sınıfının ve ezilen halkların tarihteki en büyük kazanımı olan Ekim Devrimini araştırmak ve ondan çıkarımlar yapmak, kapitalizmin kendisiyle birlikte dünyayı, insanlığı ve genel olarak yaşamı yok oluşa sürüklediği günümüzde hiç olmadığı kadar önemlidir. Sosyalizmin ve devrimci pratiğin en gelişkin örneğini ortaya koymuş olan Bolşevikler, küresel düzeyde ardı ardına ayaklanan öğrenciler ve emekçi halklar tarafından hiç kuşkusuz mumla aranmaktadır. Günümüz Türkiyesinde devrimci durumu görmezden gelen ya da direkt reddeden sosyal reformistlere karşı ideolojik ve teorik mücadele verilmesi kaçınılmazdır. Sınıflar üstü bir görüş yoktur. İşçilerin kurtuluşu uğruna mücadelenin temel teorik-ideolojik silahı Leninizmdir, Marksizm-Leninizmdir. Proletarya diktatörlüğünü işçilerin bilincine taşıma ve bir sonraki ayaklanmaya kadar Leninist safları hazırlama görevi Leninistlerin önünde durmaktadır.

Şunun altını çizmek gerek; Ekim Devrimi›ni anmak, onun üzerinden nostalji yapmak, «nerde o günler» demek için değildir. Günümüzün Leninistleri, Bolşeviklerin aksine, kapitalizmin çok daha çaresiz olduğu dönemde olmanın avantajına sahip. Günümüz işçi ve emekçileri bilinç ve hareket olarak geçmişle kıyaslanamayacak denli ilerdedir; çok daha yoğun bir mücadele ve bilgi birikimine ve en önemlisi ise, birçok sosyalizm deneyimine sahiptir.

Dolayısıyla, geçmiş üzerine idealistçe hayıflanmamalı, miraslardan doğru çıkarımlar yapmalı ve daha iyi bir sosyalizmi ortaya koyma potansiyelini pratiğe dökmeli.

Elimiz Filistin Halkının Kanına Bulanmadan...

Filistin halkının dostu Yemen halkının direnişine saldıran Suudi Arabistan'ın Türkiye ve Pakistan'la kurduğu Mekke İttifakı antlaşmasına karşı Filistin Eylem Komitesi, 31 Ekim günü İstanbul'da sokağa çıktı.

Üsküdar'da bulunan Mihrimah Sultan Camii önünde yapılan eylemde, Siyonist rejime karşı Türkiye'nin hamasi söylemlerle dile getirdiği, fakat hiçbir zaman hayata geçirmediği ambargoyu ağır bedellere rağmen uygulayan Yemen halkına karşı kurulan bu ittifakın reddedilmesi çağrısı yapıldı.

Eylemde "Yemen'e Saldırıya Ortak Olma", "NATO'dan Çıkılsın Üsler Kapatılsın", "Yemen Filistin Halkının Gerçek Dostudur", "Tezkereye Hayır", "İsrail'e Tam Ambargo" dövizleri taşındı.

Eylem boyınca sık sık "İsrail'in Askeri Olmayacağız", "Yaşasın Yemen Direnişi", "İran'a Değil, İsrail'e Ambargo", "Yemen'e Değil, İsrail'e Ambargo", "Suud'la Değil, Gazze'yle İttifak", " "Tezkereyi Reddet, İşgale Hayır De!" sloganları atıldı.

Basın açıklamasını okuyan Merve Şanlıdağ, Türkiye - Suudi Arabistan - Pakistan arasında imzalana anlaşmanın onaylanmasına ilişkin teklifin TBMM Dışişleri Komisyonu'ndan geçtiğini ve önümüzdeki günlerde TBMM'de görüşüleceğini belirterek, Filistin dostu halkın gözünde meşruluk kazandırmak için anlaşmaya Müslümanların kutsal kabul ettiği Mekke kentinin adının verildiğine dikkat çekti.

Anlaşmanın, Suudi Arabistan'ın Yemen halkına karşı sürdürdüğü saldırıda, başka ülkelerden destek almasına elverişli koşulların bulunduğunu ifade eden Şanlıdağ "Mekke Anlaşması"nın ardından, anlaşmaya dayanarak Türkiye'nin de Suudi Arabistan'ın Yemen halkına karşı savaşına doğrudan askeri katılımının önünü açan tezkerenin TBMM gündemine geleceğini belirtti. "*Mısır parlamentosundan da Suudi Arabistan'ın Yemen'e karşı savaşında destek sunmaya yönelik bir tezkerenin aynı günlerde geçmiş olması herhalde tesadüf değildir*" diyerek Yemen'e yönelik saldırı planlarına işaret etti.

Son yıllarda Filistin halkının maruz kaldığı soykırım ve şiddetli saldırıların karşısında Filistin direnişine ve halkına önemli destek sağlayan Yemen'e karşı kurulacak bu ittifakın olsa olsa Siyonizme ve emperyalizme hizmet edeceğini söyleyen Şanlıdağ, "*Hatırlatılması gerekir ki Yemen direnişi Filistin halkının maruz kaldığı soykırım yılları boyunca Filistin halkına yönelik saldırganlığı hafifletmek ve Siyonist rejimin soykırımı sürdürmesi için gerekli olan koşulları ortadan kaldırmak için ağır bedeller ödeyerek Filistin halkının kalkanı olmak için Lübnan cephesinden sonra ilk hareket eden odaklar arasında olmuştur*" dedi.

Şanlıdağ Yemen'in soykırım süreci boyunca, Babülmendep Boğazı'ndan Siyonist rejime herhangi bir geminin geçmesini engellediğini belirterek eylemleriyle işgal devletinin Ben Gurion havaalanının birçok kez çalışmasını durdurmayı başararak İsrail'e karşı denizden ve havadan gerçek bir ambargo uygulanmasını sağladığını vurguladı.

Filistin'e verilen bu desteğin bedelsiz kalmadığına işaret eden Şanlıdağ, soykırım süreci boyunca İsrail devletinin Yemen'e karşı birçok saldırı düzenlediğini, Yemen halkının canından ve kaynaklarından bedeller ödemesine neden olduğunu hatırlattı.

Gündemdeki tezkerenin TBMM'den geçmesinin engellenmesi gerektiğini vurgulayan Şanlıdağ, "*Tüm siyasi örgütleri, toplumsal hareketleri ve güçleri bu anlaşmanın geçmemesi için harekete geçmeye çağırıyoruz. Elimiz Filistin dostu Yemen halkının kanına bulanmadan harekete geçmeliyiz. Siyonizme ve emperyalizme hizmet eden bu anlaşma durdurulmalıdır. Siyonizm ve emperyalizmle savaşan Yemen halkının yanındayız*" dedi.

Enternasyonal Mücadeleyi Büyütelim!

30 Ekim Uluslararası Eylem Günü'nde dünyanın 22 ülkesinde 113 limanda emperyalist savaş politikalarına ve Filistin halkına yönelik soykırıma karşı eylemler yapıldı.

İstanbul'da da Limter-İş Sendikası'nın çağrısıyla çok sayıda sendika, devrimci örgütler, gençlik örgütleri Haydarpaşa Limanı'nda emperyalist savaş politikalarına karşı bir araya geldi. Eylem çağrısı üzerine Haydarpaşa Limanı polis ablukasına alındı.

Aralarında Mücadele Birliği ve DÖB'ün de bulunduğu çeşitli siyasi yapılar ve sendikaların yer aldığı eylemde "Savaşa, Silahlanmaya Hayır! Gençlik Mücadeleye" ve "Soykırıma Liman Yok. Emperyalist Savaşlara Silah Taşımayacağız" pankartları açıldı ve "Youth Rise Up" (Gençlik Ayağa), #"Strike, Boycott, Resist" (Grev, boykot, direniş) dövizleri taşındı.

Eylem boyunca, "Emperyalist Savaşa Son", "Hamaseti Bırak Ticareti Kes", "Nehirden Denize Özgür Filistin" "Direnen Halklar Kazanacak", "Yaşasın Halkların Kardeşliği", "İstanbul'dan Gazze'ye Bin Selam" sloganları atıldı.

Eylemde Limter-İş Genel Sekreteri Beycan Taşkıran, işçi sınıfının, liman işçilerinin ve emekçilerin emperyalist savaş politikalarına karşı harekete geçtiğini, limanların savaş malzemelerinin taşındığı alanlar olmasına karşı bugün 113 limanda meydanlarda işçilerin bir araya geldiğini söyledi.

İşçi sınıfının burjuvaziye, kapitalist talana, sömürüye ve yeni bir dünya savaşı hazırlıklarına karşı enternasyonal dayanışmayı yükseltiğini ifade eden Taşkıran, "Bizler de İstanbul Haydarpaşa Limanı'ndan bu iradeyi selamlamak, Filistin halkıyla, ABD'nin kuşatması altındaki Küba halkıyla, katliamlarla karşı karşıya kalan ancak direnişini sürdüren Yemen ve Lübnan halklarıyla dayanışmamızı büyütmek için buradayız" dedi.

Filistinli balıkçıların siyonist rejimin saldırılarında katledildiğini hatırlatan Taşkıran, "*Gazze ve Filistin işçi sınıfı çok ağır bir yıkımla karşı karşıya. Filistinli işçiler dünya işçi sınıfına destek ve dayanışmayı yükseltme çağrısı yaptı. Buradan, Haydarpaşa'dan onları selamlıyor, direnişlerini sahipleniyoruz*" dedi.

Basın açıklamasını okuyan Limter-İş Genel Başkanı İleri Devrim Yurtsever de bugün 5 kıtada 22 ülkede 25'ten fazla sendikanın 113 limanda savaşa ve silahlanmaya karşı eylem gerçekleştirdiğini hatırlattı.

Eylemin işçi sınıfının savaş karşısında taraf olma iradesini ortaya koyduğu vurgulayan Yurtsever, "*Bu grev işçi sınıfının taraf olma grevidir. Dünya halklarını katledenlere karşı işçi sınıfının yaşamı, geleceği kurma grevidir. Bir yandan işçileri işsizliğe, yoksulluğa ve açlığa mahkûm eden, diğer yandansa silahlanmaya trilyon dolarlar ayıran burjuva faşist iktidarlara karşı enternasyonalist direniştir*" dedi.

Siyonist İsrail'in Filistin halkına yönelik saldırılarında kullandığı silah ve hammaddelerin emperyalist ve işbirlikçi devletlerin limanlarından sağlandığına dikkat çeken Yurtsever, limanların emperyalist savaş makinesinin parçası hâline getirildiği, Türkiye limanlarından İsrail'e ham petrol, akaryakıt, demir çelik, çimento ve gıda taşıyan gemilerin kalktığı hatırlatarak ZIM Logistics'e ait gemilerin askeri mühimmat taşıdığı gerekçesiyle dünyanın çeşitli limanlarında protesto edildiği, buna rağmen İstanbul Ambarlı Limanı'na demirlemelerine izin verildiğini söyledi.

Türkiye ile İsrail arasındaki ticaret hacminin yıllık 6 milyar dolara ulaştığını belirten Yurtsever, Aksa Tufanı'ndan bu yana siyonist İsrail devletinin 74 binden fazla Filistinliyi katlettiğini, bu katliamların sorumlusunun siyonistler kadar onunla ticari, askeri ve diplomatik ilişkileri kesmeyen devletler olduğunu söyledi.

Dünya genelinde 2025 yılında silahlanmaya ayrılan bütçenin 2,9 trilyon dolar olduğuna dikkat çeken Yurtsever, Türkiye'nin askeri harcamalarının da 2025 yılında 30 milyar dolara ulaştığını ve bir önceki yıla göre %72 arttığını belirtti. Buna karşılık asgari ücrete yalnızca %30 zam yapıldığını söyleyen Yurtsever, işçi sınıfının açlık sınırının altında yaşamaya mahkûm edildiğini söyledi.

Yurtsever "*Kapitalistlerin kârı için yoksullaşmayacağız, silah sevkiyatı yapmayacağız, Siyonist soykırıma limanları kapatacağız. Sınıfsız, sınırsız, sömürüsüz ve savaşsız bir dünya için; sermayenin rekabet ve kâr hırsıyla kurduğu savaş ekonomisine karşı biz kazanacağız*" diyerek taleplerini şöyle sıraladı:

- Filistin halkını soykırıma ve açlığa mahkûm eden İsrail'le tüm ticari, askeri ve diplomatik ilişkiler derhal kesilmeli.

- Silahlanmaya ayrılan bütçeler, halkın yaşam kalitesini artırmak, insanca ücret ve kamusal hizmetleri güçlendirmek için kullanılmalı.

- İşçi sınıfının örgütlenmesinin önündeki engeller kaldırılmalı; toplu iş sözleşmesi, güvenceli iş ve gelecek hakkı tanınmalı.

Basın açıklamasının ardından eyleme katılan kurum temsilcileri tarafından yapılan konuşmalarla eylem sona erdirildi.

İşçilerin Grevi Uluslararası Sessizliği Bozuyor

Çeviri Kolektifi

Resumen Latinoamericano'da 31 Ekim tarihli "Dünyanın limanlarından Gazze'ye: İşçilerin grevi, İsrail'e yapılan silah sevkiyatlarına karşı çıkıyor ve uluslararası sessizliği bozuyor" makalesinden çevrilmiştir.

Geleneksel dayanışmanın ötesine geçen bir girişimle, uluslararası sendika hareketi, onlarca ülkeden liman işçilerinin katıldığı koordineli grevler ve protesto eylemleri yoluyla deniz limanlarını Gazze Şeridi'ndeki İsrail savaşına karşı protesto alanlarına dönüştürüyor ve savaşları besleyen silah ve askeri yüklerin taşınması için sivil altyapının kullanılmasını reddediyor.

Uluslararası Ulaştırma İşçileri Federasyonu'nun yaptığı açıklamaya göre, 30 Ekim Cuma günü gerçekleştirilmesi planlanan eylem, "Liman İşçileri ve Çalışanlarının Savaş ve Militarizme Karşı Uluslararası Eylem Günü" kapsamında düzenleniyor ve 17 ülkedeki 100'den fazla limanın sendikalarının katılımıyla gerçekleştiriliyor.

Bu eylem net bir mesaj veriyor: Filistinlilerle dayanışma, kınama açıklamaları ve siyasi tutumlarla sınırlı kalmamalı, silah akışının durdurulması, sivillerin korunması ve Gazze Şeridi'ne dayatılan savaş ile ablukanın sona erdirilmesi için baskı yaratacak pratik adımlara dönüşmelidir.

Limanlar: Ticaretin Giriş Kapılarından Savaş Alanlarına

Limanların dünya ticaretinde oynadıkları rol göz önüne alındığında, bu önlemler özel bir önem taşıyor; zira limanlar, silah ve silahlı çatışmalarda kullanılan askeri teçhizat sevkiyatları da dahil olmak üzere, tedarik zincirleri ve deniz taşımacılığında kilit noktalar oluşturuyor.

Katılımcı sendikalar, işgücünü kullanarak savaşın devamına katkıda bulunan askeri sevkiyatları durdurmayı veya yönetmeyi reddetmeyi amaçlamaktadır; bu adım, protestoların sokaklardan üretim, ulaşım ve ticaret merkezlerine kaymasını yansıtmaktadır.

Uluslararası Ulaştırma İşçileri Federasyonu, bu eylemlerin sivil limanlardan askeri yüklerin taşınmasını engellemeyi ve savaşları ve ihlalleri finanse etmek için ticari altyapıların kullanılmasını durdurmayı amaçladığını doğruladı.

Bu gelişme, uluslararası insani hukuk ihlallerinde kullanılabilecek silah ihracatının durdurulması ve silahlı çatışmaların devamına katkıda bulunanların hesap vermesi yönündeki artan uluslararası çağrılar bağlamında gerçekleşiyor.

Liman İşçileri: Geçim Kaynaklarımızın Savaş Makinesinin Bir Parçası Olmasını İstemiyoruz

Ulaştırma İşçileri Uluslararası Federasyonu, bu hareketin iş güvenliği, adil ücretler, insana yakışır çalışma koşulları ve ulaştırma sektöründeki işleri tehdit eden otomasyonun giderek yaygınlaşmasına karşı çıkma dahil olmak üzere, işçilerin kendi haklarının savunulmasından ayrılamayacağını vurguluyor.

Sendikanın genel sekreteri Stephen Cotton, sendikaların Filistinlilerin haklarını savunduğunu, uluslararası insani hukukun ihlaliyle kullanılan silah akışının durdurulması gerektiğini vurguladığını, sivillerin hayatını koruduğunu ve adil ve kalıcı bir barış sağladığını belirtti.

Sendika başkanı Paddy Kremlin ise limanların toplulukları birbirine bağladığını ve insanların geçim kaynaklarını desteklediğini vurguladı; sendikaların, işçilerin işlerini ve çalışma koşullarını savunurken, sivil limanların savaşları beslemek için sömürülmesine karşı koymak amacıyla kolektif güçlerini kullandıklarını belirtti.

Bu tutumlar, hareketin yalnızca siyasi dayanışmayı hedeflemediğini, aynı zamanda savaşları kolaylaştırmak veya ölüm ve yıkım araçlarını taşımak için sivil tesislerin kullanılmasını reddeden ahlaki ve mesleki bir ilke oluşturmayı amaçladığını teyit etmektedir.

Gazze: Balıkçı Limanından Dünyaya Bir Mesaj

Gazze Şeridi'nde, uluslararası sendika hareketi, Gazze şehrinin batısındaki balıkçı limanında düzenlenen bir dayanışma gösterisiyle aynı zamana denk geldi. Bu gösteriye, savaşı ve ablukayı reddetmek ve dünyanın dört bir yanındaki liman işçilerinin grevini desteklemek amacıyla Filistinliler katıldı.

Protestoda Gazze'den liman işçilerine ve uluslararası sendikalara bir mesaj iletildi; bu mesajda, Filistinlilerin yaşadıklarının dünyadan kopuk bir insani mesele olmadığı, aksine silah ve askeri teçhizatın tedarik zincirleri ve deniz limanları üzerinden dolaştığı daha geniş bir uluslararası sistemle bağlantılı olduğu vurgulandı.

"Global Sumud Filosu" adına konuşan mühendis Nour Saad, Gazze'nin sadece anlatılması gereken bir insani trajedi değil, aynı zamanda adalet, haysiyet ve insan hakları için verilen küresel mücadelenin bir parçası olduğunu vurguladı.

Silah sevkiyatlarına limanların kapatılmasını ve savaşın devamına katkıda bulunan askeri tedarik zincirlerinin kesilmesini talep eden Saad, uluslararası dayanışmanın pratik önlemlerle desteklendiği takdirde gerçek bir baskı gücü haline gelebileceğini belirtti.

Bu mesaj, Gazze limanının, balıkçı teknelerinin ve ilgili tesislerin uğradığı yıkım, bunun sonucunda Filistinli ailelerin geçim kaynaklarını kaybetmesi ve balıkçıların mesleğini icra etme kapasitesinin bozulması göz önüne alındığında özel bir önem kazanmaktadır.

Filistinli Balıkçılar: Savaşın ve Deniz Ablukasının Kurbanları

Gazze Şeridi'ndeki savaşın etkisi, konutların ve sivil tesislerin tahribatıyla sınırlı kalmayıp, binlerce Filistinli, özellikle de balıkçılar ve aileleri için bir geçim kaynağı olan denizcilik sektörüne de yayılmıştır.

Balıkçı gemilerinin ve tesislerinin gördüğü hasar, balıkçılık alanlarına erişimdeki kısıtlamalarla birleşince, bu sektördeki işçilerin karşı karşıya kaldığı ekonomik ve sosyal krizi daha da kötüleştirdi.

Dayanışma nöbetine katılanlar, savaşın ve açlığın sona ermesini, deniz ablukasının kaldırılmasını, balıkçıların balıkçılık alanlarına erişiminin garanti altına alınmasını ve cinayetlere, yaralanmalara ve tutuklamalara karşı korunmayı talep ediyorlar.

Talepleri arasında ayrıca balıkçı teknelerinin (motorları, yedek parçaları, ağları, güvenlik ve navigasyon ekipmanlarıyla birlikte) girişine izin verilmesi, balıkçı limanlarının ve rıhtımlarının onarılması, etkilenenlere ve mağdur ailelerine tazminat ödenmesi ve geçim kaynaklarını kaybeden

işçiler için yardım programları ve istihdam olanaklarının oluşturulması da yer alıyor.

Bu talepler, savaşın sona ermesi ile Gazze'deki ekonomik yaşamın yeniden inşası arasında doğrudan bir bağlantı olduğunu vurguluyor; çünkü balıkçılığı engelleyen kısıtlamalar kaldırılmadan ve tahrip edilen altyapı onarılmadan denizcilik faaliyetleri yeniden başlatılamaz.

Uluslararası Eylem, Sadece Dayanışma Açıklamalarının Ötesine Geçmelidir

Sendikal eylem, 2024 yılında Marakeş'te düzenlenen Uluslararası Ulaştırma İşçileri Federasyonu'nun 46. Kongresi'nde alınan kararlara dayanmaktadır. Bu kongrede üye sendikalar, derhal ve kalıcı bir ateşkesin sağlanmasını, İsrail'in Filistin topraklarındaki yasadışı işgaline son verilmesini ve uluslararası insani hukuk ihlallerini besleyen silah ticaretini durdurmaya yönelik önlemlerin alınmasını talep etme taahhüdünde bulunmuşlardır.

Almanya, Türkiye, Avustralya, ABD ve Danimarka gibi çeşitli ülkelerden sendikaların yanı sıra diğer ülkelerden sendikalar ve federasyonlar da bu hareketlere katılıyor veya bunlara desteklerini ifade ediyor.

Katılım biçimleri, silah transferine karışan hükümetler ve şirketler üzerinde uluslararası işçi baskısını birleştirme çabası kapsamında grevler, iş bırakma eylemleri, nöbetler ve gösterilerin düzenlenmesi gibi çeşitli şekillerde gerçekleşmektedir.

Uluslararası Ulaştırma İşçileri Federasyonu, hükümetleri kalıcı bir ateşkes sağlamaya, Gazze'ye insani yardımın engelsiz erişimini garanti etmeye, insana yakışır iş ilkelerine dayalı yeniden inşayı desteklemeye ve uluslararası insani hukuk ihlallerine katkıda bulunan silah transferlerini durdurmaya çağırıyor.

Ayrıca, ulaştırma işçilerinin misillemeye maruz kalmadan askeri sevkiyatları taşımayı reddetme hakkına saygı gösterilmesini ve çatışmalardan etkilenen ulaştırma işçilerinin korunmasını talep etmektedir.

Dayanışmadan Eyleme... Bir Grev Neyi Başarabilir?

Uluslararası sendika hareketi, işçi protestolarının silah transfer rotalarında gerçek bir değişim yaratma kapasitesi ve hükümetlerin ve şirketlerin ortaya konan taleplere ne ölçüde yanıt vermeye istekli oldukları konusunda sorular ortaya atmaktadır.

Bir grev, bir savaşı doğrudan durduramayabilir; ancak sivil limanları askeri teçhizat taşımak için kullananlar için siyasi, ekonomik ve ahlaki maliyetleri artırabilir ve ulaştırma sektöründeki işçileri mesleki ve insani sorumluluklarının önüne koyabilir.

Ayrıca, özellikle hareketler devam ederse ve tedarik zincirlerinin diğer sektörlerine yayılırsa, askeri sevkiyatların denetimini güçlendirmeye ve savaşın sona ermesini talep eden halk ve sendikal baskı düzeyini artırmaya da katkıda bulunabilir.

Bu önlemin önemi, Filistin davasını dünya çapındaki işçi haklarıyla ilişkilendirmesi ve savaşa karşı çıkmanın sadece siyasi tutumlarla sınırlı kalmayıp, ticaret ve taşımacılığı etkileyen mesleki ve sendikal kararlara da yansıyabileceğini teyit etmesinden kaynaklanmaktadır.

Gazze'deki Filistinliler savaşın, yıkımın ve kuşatmanın etkilerini yaşamaya devam ederken, liman işçilerinin grevi, denizin ötesine uzanan bir mesaj veriyor: Gerçek dayanışma, yapılan açıklamaların sayısıyla değil, savaşı durdurmak ve savaş araçlarının sürekli akışını engellemek için pratik adımlar atma yeteneğiyle ölçülür.

Gazze'deki balıkçı limanından dünyanın dört bir yanındaki limanlara kadar, dikkatler beklenen işçi hareketine odaklanmış durumda ve bu hareket, savaşın sona erdirilmesi, silah kaçakçılığının durdurulması ve sivillerin korunmasını uluslararası sendikal eylemin merkezine yerleştiren daha geniş bir yolun başlangıcını oluşturacak.

Duvardaki Son Tuğla

Umut Çakır

Eski Çin'de birine kızdıysanız ona beddua niyetine "tuhaf günlerde yaşayasın" denirmiş. Sermaye için tuhaf zamanlar okunmuş bir lanet değil, ama kendi yaptıklarının sonucu olarak geliyor; bütün korkularının toplamı, aynı zaman diliminde yoğunlaşıyor. Mülksüzleştirenlerin mülksüzleştirileceği o "tuhaf zamanlar"a girmiş bulunuyoruz.

Alametler çoktu ya, zaman daraldıkça, alametler de tuhaflaşmaktan kurtulamamıştı. Şimdi herkes "fon krizi" ile yatıp kalkıyor. Sanki bir otobüs yoldan çıktı, bir şimşek duru gökte çakıverdi. Oysa sermayenin ve iktidarın tepe noktalarına yakın herkes, gelmekte olanı biliyor, alametleri okuyor ve buna uygun pozisyon alıyorlardı. Zaman daraldıkça, bu bilginin dışa vurumu tuhaflaşmaya başladı. Birkaç aydır televizyonlarda, bu toprakların sayılı aklı başında sermayeye sahibi Boyner'in ilginç çağrışımlarla dolu bir reklamı dönüp durdu: "Hepimiz aynı gemideyiz" diyordu reklam. Bu lafın kriz anlarında burjuva sınıfın vaadi olduğunu bilmeyen yoktur. Yine de pek az insan, bu reklamın aslında Boyner'in kendi sınıf kardeşlerine bir uyarısı olduğunu anlayabilirdi.

Tuhaf alametler, bu kez her biri holding haline gelmiş bazı cemaatlerin ve dinci faşist hükümete en yakın servet sahiplerinin yurt dışına servetlerini kaçırdıklarında ortaya çıktı. İktidar bu kaçışı önlemek için, bir zaman canciğer olduklarına ardı ardına operasyon çekince, tuhaflık sergileme sırası Şamil Tayyar'a geldi. Bir zamanlar Antep-Suriye hakkındaki bütün "karanlık" işlerin altında imzası olan, istihbarata yakın bu eski vekil, yukarılardan aldığı "top secret" bilgileri kullanıp, ima yollu ifşaatları sever. İşte bu karanlık şahsiyet, Gökçeklerin kulağını hafifçe büken operasyonlara köpürenleri, bu kez daha açık ifadelerle uyarmıştı "Mükemmel Fırtına" filmine atıfta bulunup. İki büyük fırtına kümesinin birleşmesinden bahsediyordu ve servetlerini kaçıran Gökçekleri kınayanlara adeta "siz de aynı duruma düşeceksiniz" diyordu.

Boyner gibi tekelci sermayenin az çok akıllı başında unsurları ile Şamil Tayyar gibi karanlık şovmenleri aynı felaket senaryosunda birleştiren o "mükemmel fırtına"yı besleyen iki büyük fırtına kümesi nereden geliyor? İlki, elbette herkesin bildiği ve beklediği büyük ekonomik çöküş ve ikincisi; 19 Mart'tan bu yana dinmeyen, ama son aylarda burjuva muhalefet kulvarından birkaç adım geri çekilip, adeta bir tsunamiye hazırlanan o büyük halk dalgası ve onun fırsatları kollayan devrimci arayışı...

Fon krizi, bu iki fırtına kümesini birbirine biraz daha yaklaştıran önemli bir halka. Ama bozkırı boydan boya tutuşturacak bir kıvılcım rolü oynayabilir mi, bunu zaman gösterecek. Yine de belirtmeden geçmeyelim: Fon krizi, burjuvazinin tüm kabuslarının toplamı olan mülksüzleştirenlerin mülksüzleştirilmesinin zorunluluğunu, çok yakıcı bir biçimde toplumun önüne koydu. Söz konusu fonlar, hala daha elinde az çok birikimi kalmış olan tuzu kuruları bir anda topluca mülksüzleştirdi. Yani mülksüzleştirme sürecinde bir eşik adeta sıçramalı şekilde aşıldı. Bu hamleyle tekerci sermaye, kendi ayağına kurşunu sıktı. Ne de olsa son birkaç yılda şişirilen fonlar üzerinden Türk tekelci sermayesi, bu tuzu kuruların birikimlerini kendine çekerek, biraz nefes alma imkanı bulabiliyor. Yani kesilen boğaz, tekelci sermayenin nefes borularından biriydi. Biraz bu işlerden anlayan herkes, bu fonların önünde sonunda patlayacağını biliyordu. Ama görülmemiş, duyulmamış karlar, sermayenin aklını başından almaya yetmişti; kesilecek boğazın kendi nefes borusu olacağını bile bile, ateşe odun taşımakta hiç tereddüt etmedi. Burjuva sınıfın sonunu getirecek o karakter, burada kendini gösterdi. Kişisel kazanç, sınıf çıkarlarına üstündür. Boyner gibiler tehlikede davulları çaldı, Şamil Tayyar gibiler işin sonunda nereye varacağını anlattılar. Ama dinlemesi gereken kulaklardan para fışkırıyordu.

Tekelci sermayenin bildiğini, elbette onun iktidarı olan dinci başı hükümet de biliyordu. Daha fon krizi patlamadan çok önce, görülmemiş bir sansür, tutuklama ve gözü dönmüş bir baskı furyası başlamıştı. Öyle ki gazeteciler "savaşta mıyız?" diye sormak zorunda kaldılar. Çünkü hükümet, Rojava işgal hareketleri döneminde kapattığı iletişim kanallarının neredeyse 10 katını, birkaç haftada kapatma yoluna gitmişti. Hükümet olarak görevi mülksüzleştirenleri değil, mülksüzleştirilenleri susturmaktı.

Fon krizi, sadece dinci faşist iktidara yakın grupların "kötücül" bir girişimi olarak görmek, meseleyi dar-

laştırmanın ötesinde, olgunun tekelci sermayenin varlık koşulları ve içine yuvarlandığı krizle bağını koparmak anlamına gelir; oysa bu tüm vücudu saran enfeksiyonun bir çıbanda toplanıp patlamasıdır. Artık çürüyen tekelci sermayeye sadece enfeksiyon üretiyor ve yeni çıbanlar ortaya çıkartmaya devam edecektir.

parayla devam ettireceklerinin telaşına kapıldılar. Ve asıl büyük darbe, dışarıdan akan sıcak para kaynaklarından geldi. JP Morgan, Türkiye'deki aracı kurumunu kapattı, dünyanın sayılı fonlarından Norveç devlet fonu, tüm yatırımları geri çekeceğini ilan etti. Ve nihayet Katarlılar, büyük holdinglerde gömülü hisse paylarını

Mükemmel fırtınanın sağlayacağı nesnel koşulları, bu fırtınada kavga arenasına taşınan on milyonları peşine takarak toplumsal bir devrime dönüştürme görevi, hiç kuşkusuz burjuvaya sınıf karşısında sonuna kadar gitmeye yetenekli tek sınıf olan proletaryanın omuzlarında.

Meseleyi darlaştıranlar, fon krizinin dinci faşizmi "kendi tabanından" uzaklaştırdığı için zorladığı kanaatindeler. Gerçekten öyle mi? Elbette değil. Sadece dinci faşist hükümet değil, ama dünyanın tüm tekelci sermaye iktidarları için gelinen aşamada, şu gerçek tüm çıplaklığıyla orta yerdedir: Kim takar seçmen tabanını! Ama bizdeki reformist-oportünist tayfa, en büyük liberal burjuva safsatalarından birini "AKP'nin meşruiyetini sandıktan devşirdiği" saçmalığını, politik analizlerini temel halkası yapmaktan hiç vazgeçmezler. Devrimci araç ve yöntemlere güvensizlik, bu reformist oportünist tayfayı, burjuva araç ve yöntemlere tepeden tırnağa kör bir inançla doldurmuştur. Onlara göre hala sandıklar iktidarı yere sermenin ya da geriletmenin başta gelen aracıdır. Cehaletleri ancak yüreksizlikleriyle yarışabilen bu reformist oportünistlere göre fon krizi, dinci faşizme taban kaybettirdiği için panikletti. Hayır. Bu hükümet için fon krizinin asıl korkutucu sonucu, emperyalist mali sermaye ve tekelci kapitalizmin güvenini kaybetme riski taşımasıdır. Çünkü bir kez sermayenin güven ve desteği kaybı olmayagörsün, sandıktan çıkacak sonuç bellidir. Dinci faşizm, bu telaşla "RTE baltayı ele eline aldı" höykürmeleriyle sermayeye güven verme telaşına düştü. Fakat iş işten geçti. Fon krizi, hastalıklı bünyenin tamamına yayılmış enfeksiyonu alevlendirdi.

Fonlar patlayınca, bünyenin tamamına yayılacak zincirleme reaksiyon başlamış oldu. Nefes borusu kesilen işletmeler, ardı ardına iflaslar açıklamak zorunda kalırken, 2019'dan hatırladığımız "fabrika yangınları" tekrar sökün etti. Çünkü fonlarda toplanan paralar, dışarıdan içeriye akan sıcak para akışı ile birleşip, içerideki borç zincirinin birbirini telafi etmesini sağlıyordu. Şimdi nakit akışında önemli bir kesinti oluştu. Birbirlerine borç senetleriyle bağlı işletmeler, ara halkanın kopması ile üretimi hangi elden çıkarma yarışına katıldılar. "Mükemmel Fırtına"nın birinci ayağındaki fırtına kümesi, yeterince olgunlaşmış oldu. Peki ya ikinci küme?

19 Mart'tan bu yana, yakından izlediğimiz isyanın ana dalgası, kullanageldiği burjuva muhalefet kulvarını bir süredir boşaltma eğilimindeydi. Bunu, Özel'in artık göz kamaştıran kalabalıkları toplayamadığı mitinglerinden anlamak kolaydı. Çünkü bu ana dalganın isyancı emekçileri, dinci faşizmin hiç dinlenmeyen saldırı dalgası karşısında, inatla sandık hedefi gösteren Özel ve ekibinin boş konuşmalarından bıkmıştı. Her olay tersini gösteriyorken, bu ahmaklık dayanılır değildi. Bıkkınlık kendini nihayet, İzmir'de sert bir biçimde sergiledi. Saf değiştiren belediye başkanının yarattığı öfke ile sokaklara dökülen on binlerin ağzında "Çözüm sandıkta değil sokakta" sloganları yankılanıyor, ortamı yumuşatmaya çalışan partililer yuhalanıp alandan kovalanıyordu. Bu olay açıkça, burjuva muhalefet kulvarından taşan ana dalganın, devrimci arayışına bizzat pratikte sokakta giriştiğinin göstergesiydi. Adeta durum, tsunami öncesi geri çekilen deniz sularını andırıyordu. Büyük ve sert bir dalga için geri çekilerek güç biriktirme... Ana dalganın hareket eğilimi buydu.

Peki fon krizi, bu ana dalganın hazırladığı o sert vuruşu tetikler mi? Bu sorunun doğrudan değil, ama dolaylı bir etki ile açıklanacak bir cevabı var. Çünkü sonuçta fon vurgunu halihazırda mülksüz ve borç dağı altında ezilen 10 milyonları değil ama, halen elinin altında ev, araba vs alacak birikimi olan birkaç milyon "tuzu kuru"yu vurmuştu. Yani sokaktakilerin bu vurgunu yiyen tuzu kurularla kendilerini özdeşleştirmeleri zor. Yine de ana dalga içindeki emekçiler şunun farkında: Fon krizi, topyekün bir sanayi çöküşün giriş taksimi sadece. 19 Mart'tan bu yana ana dalganın emekçileri, tam da böyle bir fırsat için sabrediyor, Özel'in boş konuşmalarını sineye çekiyordu. Aradıkları fırsatı nihayet ayaklarına getirme ihtimali olan fon krizi, ana dalgada yeni hareketlere yol verdi.

Hemen belirtelim; fon krizinin açtığı olanaklar bununla sınırlı değil. Bir tarafta emekçileri heyecanlandıran bu hareket karşı tarafta yani burjuva saflarda bu harekete bir zafer vadedebilecek bir "umutsuzluk ve panik" havası yaratıyor. Tekelci sermaye için böyle fonlar çift taraflı bir işleve sahiptir. İlki içeride üretime devam edebilmek için nakit akışını sağlamaksa, ikinci işlevi yatırılmış devasa sermaye kütlesini hareketli bir mülkiyet (hisse, portföy vs) haline getirip, her an servet biçiminde yurt dışına kaçabilecek pozisyonda tutmaktır. Bu pozisyon, tekelci sermayeye, buhranın büyük çöküş dalgaları karşısında daha soğukkanlı davranma şansı veriyor ve krizin yol açtığı sosyal çalkantılara daha özgüvenle karşı duruma yeteneği kazandırıyor. Fon krizi, en çok sermayenin bu yeteneğine darbe vurmuş görünüyor. Tekelci sermayenin özgüven duvarındaki son tuğla yerinden oynadı.

Egemen sınıfın bu panik hali, hemen iktidar saflarında yankısını buldu. Orada şimdi herkes birbirinin kuyusunu kazıyor, herkes bir diğerini ihbar ediyor. Devletin bütününe sözünü geçirmekle övünen dinci faşist iktidar bloğu çatırdıyor ve bu çatlak, devlet aygıtları içinde büyüyor. Daha şimdiden dinci faşist iktidarın sözcüleri bürokrasiyi çalıştıramamaktan şikayet etmeye başladılar.

Öyleyse tüm olgular şu gelişmeye işaret ediyor: Bir yanda devrimci arayışlara pratikte girişen isyancı ana dalganın topladığı bulut kümeleri, öbür yanda fonların patlamasıyla burjuva duvarın çok yönlü (ekonomik-politik) yıkımın topladığı kara bulutlar. Dünyanın sokaklarında esen devrimin sert rüzgarları, şimdi bu iki fırtına kümesini daha büyük hızla birbirine yaklaştırıyor. Halklar birbirinden öğreniyor ders çıkarıyor ve gençlik, en çok onlar devrimci Ve umut dolu örneklerin yayılmasında başı çekiyorlar.

Mükemmel fırtınanın sağlayacağı nesnel koşulları, bu fırtınada kavga arenasına taşınan on milyonları peşine takarak toplumsal bir devrime dönüştürme görevi, hiç kuşkusuz burjuvaya sınıf karşısında sonuna kadar gitmeye yetenekli tek sınıf olan proletaryanın omuzlarında. Devrimci proletarya ve onun sınıf öncüsü, tüm bu süreçte elbette boş durmadı. Her an eyleme geçme potansiyeli olan bir işçi tabakasını etki alanında topladı. Çok geniş proleter kesimlere seslenecek bazı sağlam kürsüler hazırladı. Bu sağlam kürsüler, bir devrim fırtınası içinde öncüye kalkış noktası olarak hizmet edecektir. Ve bu kalkış anında hiç kuşku duyulmasın, devrimci bir fırtının ortasındaki proleter sınıf, içgüdüsel olarak öncüyü izler.

İklimi Değil, Sistemi Değiştir!

NATO Ve Emperyalist Savaş Karşıtı Birlik, 9-20 Kasım 2026'da Antalya'da düzenlenecek olan COP31 BM İklim Değişikliği Konferansı (Birleşmiş Milletler İklim Değişikliği Çerçeve Sözleşmesi kapsamında düzenlenen 31. Taraflar Konferansı) öncesi bir bildiri yayınlayarak "Bu Sistem Altında Radikal Bir Değişiklik Mümkün Değildir. Köklerinden Sökülüp Atılması Gerekir!" dedi, "İklimi Değil, Sistemi Değiştir!" çağrısı yaptı.

Birlik'in bildirisi şöyle:

Filistin'de ABD ve İsrail tarafından gerçekleştirilen, aleni bir şekilde beyaz fosfor bombalarının kullanıldığı ve hâlâ devam eden soykırım, İran'a karşı inceltilmiş uranyum silahları eşliğinde yürütülen emperyalist savaş, Lübnan ve Yemen halklarının da bu savaşın hedefi hâline getirilmesi, hayatta kalabilmek için canları pahasına savaşlardan ve derin yoksulluğun yol açtığı açlıktan kaçmak zorunda bırakılarak "Kuzey'e" doğru göçe zorlanan on binlerce insan, emperyalist paylaşım savaşının yoğunlaşmasıyla birlikte faşist hareketlerin dünya çapında yükseltilmesi... İşte tüm bu caniyane gelişmelerin yaşandığı bir dünyada COP31, 9-20 Kasım tarihlerinde, Antalya'da düzenleniyor. Açıkçası, bu dehşet tablosundan kurtulmanın tek yolu, iliğine kadar çürümüş ve kokuşmuş bu sistemi köklerinden söküp atmaktır!

İklim Krizi Üzerine Bazı Hakikatler

Bundan 11 yıl önce Paris'te bir araya gelen bu düzenin egemenleri, "Paris Anlaşması" ile kapitalist toplum temelli iklim değişikliğinin sözde durdurulabileceğine yönelik kararlar almıştı. Bu yılın eylül ayında Birleşmiş Milletler, küresel ortalama sıcaklığın önümüzdeki birkaç yıl içinde Sanayi Devrimi öncesi döneme kıyasla 1,5 santigrat derece artmış olacağını neredeyse kesin olduğunu açıkladı. İklim bilimciler, sıcaklık artışını yüzyılın sonuna kadar 1.5 ila 2 derece arasında tutmak isteyen "Paris Anlaşması"nın zaten yetersiz olduğunu ve uygulanması durumunda bile küresel ısınmanın ancak birkaç on yıl ertelenebileceğini söylüyorlardı. Anlaşmanın imzalanmasından yalnızca iki yıl sonra ABD'de anlaşmadan çekildi. Çünkü Trump'ın "ABD'yi yeniden büyük yap" projesi, ancak ucuz fosil yakıt enerjisiyle mümkün olabilirdi!

Trump gibi bu sistemin ucube yüzleri, "iklim krizi yok, bu büyük bir tezgâh!" diyerek küresel ısınmanın bir aldatmacadan, ABD ekonomisine yönelik bir komplodan ibaret olduğunu ileri sürüyorlar. Fosil yakıtların üretimi ve tüketimi enerji bakanlıkları tarafından teşvik ediliyor. Nitekim ABD'nin öncülüğünde küresel petrol ve doğal gaz üretimi 2025 yılında rekor seviyelere ulaştı. İklim bilimcilerin bütün uyarılarına ve ekosistemlerdeki yıkımın somut gerçekliğine rağmen fosil yakıtlar, dünya enerji tüketiminin %80'e yakınını karşılamaya devam ediyor.

Dünyanın birçok bölgesinin savaş meydanlarına dönüştüğü koşullarda şu gerçeği de hatırlamakta fayda var: ABD ordusu, dünyanın en büyük kurumsal petrol tüketicilerinden biridir. Dünyanın emperyalist rekabetten ötürü savaş meydanlarına dönüştüğü bu koşullarda ABD ordusu, "imparatorluğun" devam etmesi için bu ayrıcalıklı konumunu bırakmayacaktır. Bununla birlikte, dünyanın ikinci ekonomisi olan Çin, küresel karbon salınımının %30'undan mesuldür. Bir dönem kendini "Yeşil Başkan" olarak parlatmış Fransa "yeşil enerji" altında nükleer enerjiye daha fazla yönelirken, İngiltere ve AB ülkeleri fosil enerjiden vazgeçmek şöyle dursun, dünya pazarında önemli yer tutarak karbon salınımında ön sıralarda yerlerini alıyorlar. Bir diğer önemli hakikat ise, Batı'daki tüketim mallarının önemli bir kısmı, ucuz iş gücünden dolayı "tedarik zincirleri" tarafından gerçekleşmesi ve bu ülkelerin karbon salınımına bizzat teşvik edici rol oynuyor olması. Bu ülkenin egemenleri de, 'iklim zirvesi'niburada düzenleyerek bu yıkımdaki yerini ortaya sermiş olmaktadır.

Şimdilerde ise bazı «bilim insanları», iklim krizinin kaçınılmaz olduğunu varsayarak evrimsel açıdan «güçlü» olanın yeni koşullara uyum sağlayacağı fikrinden hareketle insanlığın varlığını nasıl sürdürebileceğine dair Hollywoodvari, apokalipik senaryolar tartışıyorlar.

Kapitalist-Emperyalist Sistem Altında İklim Krizi Engellenemez

Kapitalizm koşulları altında, toplumun sosyal yeniden üretiminin maddi temelini oluşturan devasa ürün yığınları meta olarak üretilir. Başka bir deyişle, üretim halkın, insanlığın temel çıkarları için değil değişim için, yani kâr elde etmek amacıyla gerçekleştirilir.

Kapitalistler, bir ürünü üretirken kârlılık adına bütün "rasyonel" hesapları yapsalar bile pazarda birbirleriyle ölümcül bir rekabet içindedirler. Kapitalistlerin kendi aralarındaki ilişkiye de "büyü ya da öl" düsturu hâkimdir; bu ilişki bütünüyle anarşiktir. Kapitalistler arasındaki bu düzensizliğin adına kapitalist düzen denir. Rekabet hâlindeki sermaye blokları açısından, kâr amacıyla gerçekleştirilen üretimin geniş çaplı toplumsal ve çevresel etkileri "maliyet hesaplarının" bir parçası olamaz. Sermayenin rekabetçi ve anarşik itici gücü, bu sistemin gelişiminin yönünü ve biçimini belirler.

Dünya ekonomisinin -ki bu kapitalist-emperyalizmdir- atardamarları fosil yakıtlara bağımlıdır: taşımacılık, demir-çelik sanayisi, petrokimya, tarım sanayisi... Liste oldukça uzundur. Buna, devasa enerji tüketicileri olan emperyalist silahlı güçlerin jeostratejik rekabetini de eklediğimizde, çevre kriziyle mücadele çağrısına karşı işleyen güçlerin çapı ve kapsamı açıklık kazanır. Bu düzen, kendi iç çelişkileriyle birlikte bir bütün olarak işlemekte ve rasyonel, sürdürülebilir bir planlamayı engellemektedir. Fosil yakıt sektörü, bu yakıtları yer altından çıkarmak, rafine etmek ve dağıtmak için uzun zamandır var olan altyapı ve boru hattı sistemlerine sahip olmanın getirdiği "rekabetçi avantajı" elinde tutmaktadır. Kapitalistler, birbirleriyle girdikleri rekabette geriye düşmemek için bu "rekabetçi avantajlarından" vazgeçmeyeceklerdir. Ve bu, tamamen kapitalist üretimin toplumsal düzeyde örgütlenemez ve anarşik olmasından ötürü doğan bir zorunluluktur!

İklimi Değil, Sistemi Değiştir!

Henüz 2010'lu yılların sonunda dünya çapında bir iklim muhalefeti söz konusuyken bu olumlu tablodan geriye moral bozukluğu, dağınıklık ve pasifize edilmiş bir kitle kaldı. Bunun temel nedenlerinden biri, bu muhalefetin kapitalist-emperyalist sistemin "sosyal demokratik" güçleri tarafından içerilmesi ve "sistemi değiştirme" sorununun "enerji rejimi" çerçevesinde ele alınmasıydı.

Sıklıkla dile getirilen yeşil enerji söylemi ya da sözde daha radikal bir yaklaşım olarak sunulan "ekonomik küçülme", sistem içi bir muhalefet olarak bile varlığını sürdüremeyecek biçimde hızla "tüketildi". Kapitalist sistemle yüzleşmeden onun "enerji rejimiyle" yüzleşmeye çalışmak ve yıllar sonra işlerin daha da kötüye gittiğini görmek, milyonlarca insanın iklim krizi mücadelesinden uzaklaşmasına neden oldu.

Şimdilerde ise bizim coğrafyamızda halklar adına organize edilen zirvede, yaptığını iddia edenler, «küçültme tarihin şifresidir» mottosu öne çıkarılmaktadır. Bu yaklaşım, bu caniyane sistemin sınırları ve düşünsel kısıtları içinde düşünüldüğünü göstermektedir. Böylece toplumu ve sistemi bilimsel olarak analiz etmekten uzaklaşmakla kalmıyor, bizzat bilimsel tutarlılığa karşı bir tutum alınmış oluyor. Bu tutum, kapitalizm tarafından çoktan «tüketilmiş» olan söylemlerin yeniden «geri dönüştürerek» önümüze konulmasıdır!

COP31'e ev sahipliği yapacak ülke olan Türkiye'de iktidar bir yandan Eskişehir'de nadir toprak elementlerini ve Kazdağlarını Batılı kapitalist tekellere peşkeş çekerken, Cudi'de planlı ve bilinçli bir orman kıyımı gerçekleştirmekte. İkizdere, İliç, Akbelen'de ve yüzlerce farklı noktada gerçekleşen aşırı madenciliğin yanı sıra Muğla'daki termik santraller, Karadeniz'de HES süreçleri, Mersin'de inşaat halindeki nükleer enerji santrali, İstanbul'da Kuzey Ormanlarının akıl almaz tahribatı ve uzayıp giden bu ekolojik suç listesine rağmen iktidar iklim krizinin faturasını da pişkince halka "sıfır atık" ve "israf" gibi sloganlar üzerinden yıkmaya çalışmakta. İngiltere'nin çöplerini Adana'da yakan Gimgim'i (Varto) JES projeleri için Amerikalı şirketlere pazarlayanların iklim krizi konusunda söz söyleme hakkı yoktur!

İklim Krizinin Yegâne Alternatifi Devrim ve Sosyalizmdir!

Bu sistemin politik araçları ve süreçleri, halkların ve doğanın acımasızca sömürülmesini, kanlı baskı altında tutulmasını ve devasa katliamlara maruz bırakılmasını desteklemekte ve dayatmaktadır. Başka bir deyişle, kapitalizm-emperyalizm yalnızca iklim krizinin ana sebebiolmakla kalmaz; insanlığın çıkarları doğrultusunda hareket etmenin ve gezegeni korumanın önündeki engel de bizzat sistemin kendisidir.

İklim değişikliğini ölümcül boyutlarda hızlandıran bu sistemi bütünüyle durdurmak yerine, uluslararası anlaşmalarla «terbiye» edilebileceğini düşünmek yalnızca yanlış değil, aynı zamanda sistemin gerçekliğiyle bağdaşmayan bir yanılsamadır. İnsanların bu yıkıcı hakikatle -kapitalist-emperyalist sistemle- yüzleşmeleri ve dünya çapında bu sistemi köklerinden söküp atmak için harekete geçmeleri gerekir.

Devrimin "belirsiz" olduğunu, buna karşılık şimdi bazı "küçük düzeltmeler" yaparak iklim değişikliğinin önüne geçilebileceğini söyleyenler, gezegenimizi bu hâle getiren egemenlerin verdikleri ve verecekleri sözlere bel bağlıyorlar. Böylece aldanmanın ve aldatmanın kurbanları olmaya devam ediyorlar.

Bir alternatif var. "Gezegeni kurtarmak" için tek şansımız olan, son derece zor ama mümkün olan tek alternatif!

Bu alternatif, mevcut sistemi ortadan kaldırmak ve yerine temelden farklı bir ekonomik sistem ile insanlığın kurtuluşunu, gezegenin onarılmasını ve korunmasını birbirinden ayrılmaz biçimde ele alan bir siyasi yönetimi, yani sosyalizmi hayata geçirecek bir devrim yapmaktır.